

A. POCH

— S-a-nvîrtit, îl trimite în străinătate!

A. POCH

urzica

ANUL XXI • NR. 9 • 15 MAI 1969 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Unde nu e cap, vai de picioarele... altora.

● Un înțelept a aruncat o piatră într-un puț și zece nebuni se reped s-o scoată.

Și, astfel, înțeleptul a scăpat de nebuni și-și poate vedea de treabă.

● Prostul nu îmbătrânește.

● Muzica e mai intensă decât poezia, dar, în vreme ce un concert se termină o dată cu ultimele acorduri, o lectură întârzie în suflet, te urmărește vreme-ndelungată.

● Nu, doamna mea, n-am să mă duc la concertul de astăseară. Detest zgomotul. Zgomotul obișnuit îl suport fiindcă n-am încotro. De ce m-aș duce eu insumi să caut zgomotul organizat?

● Liniștea este cea mai sublimă dintre muzici. În concertul ei cîntă sentimentele universului toate simfoniile astrale. Tăcerea instelată.

● Ne ascundem vîrsta nu pentru a păcăli pe alții, ci pentru a ne consola propria melancolie.

● Simțul de proprietate. În gară, la Cernavodă, un țăran ține de labe și cu capul în jos, o pereche de giște. Îi spun, pe fereastra vagonului:

— Du-le-n brațe, bade, nu le chinui așa.

— Da' ce, sînt giștele dumitale? îmi răspunde, bățos, fericitul posesor.

● Modestia îmi repugnă tot atît cît aroganța.

Virtute e numai discreția.

● Tehnica cerșetoriei s-a îmbogățit cu un tip nou: milogul agresiv.

● De ce să cred că omul este o maimuță evoluată și să nu cred că maimuța este un om degenerat?!

Tipul intermediar între maimuță și om nu există. Dar am văzut foarte mulți oameni devenind maimuțe.

● Ciinele pe care-l îngrași te miri.

Cel pe care-l ții flămînd, te urmează...

— Te urmează pînă turbează și te mușcă! răspunde regelui, filozoful zdrențaros al cetății.

● Don Juan a cucerit cele mai multe femei acoperindu-le soții cu elogii. Acestea le mai temperează remușcărilor, le măgulește amorul propriu, le împacă cu propria lor conștiință. O compensație.

● Avariția mai este și o disciplină.

● La vînătoarea de tigri nu te duci cu familia.

● Cînd spune nu, e nu. Dar nu totdeauna cînd spune da, e da.

● Nu-ți irosi viața alergînd după glorie. Gloria este apanajul morților. E singura lor viață.

● Nu-mi caut prieteni decât printre oameni de la care nu aștept nimic.

E mai odihnitor și pentru ei și pentru mine.

Moartea Leului

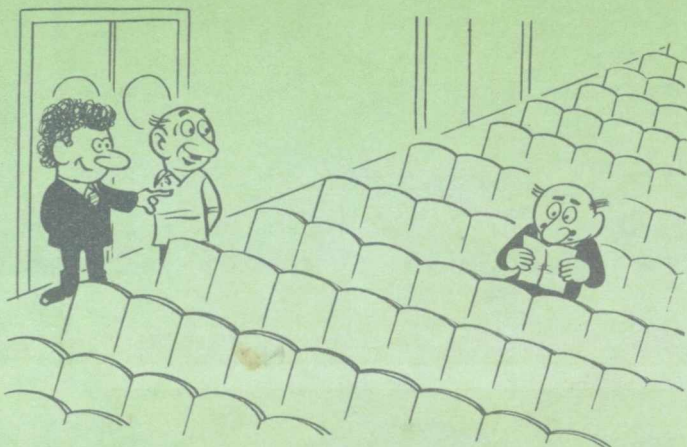
de VICTOR SIVETIDIS

Leu puternic, într-o bună zi
Deschise gura mare și muri.
Această aprigă nenorocire
Produse-n primul rînd, nedumerire.
Toți se întrebă: — Cum de-a fost posibil
Să moară-acest tiran incorijibil,
Această crîncenă viețuitoare
Făcută să împrăstie teroare?
După un timp au început agale
S-apară și regretele formale
Îscate din sloganul știut de orișicine
Că «despre morți se spune numai bine».
Dar întrebarea pusă de-un curtean:
«Unde-l înmormintăm pe suveran?»
Prilejui discuții violente
Bazate pe diverse argumente:
— Să-l îngropăm în junglă, zise lupul,
Ca veșnic să-i avem în preajmă trupul
(Simbol de bărbăție și-nrdzănelă).
Leac pentru lașitate și sfială.
— Eu zic să-i facem un mausoleu
În vîrf de munte. Suveranul meu
E pentru noi un fel de faraon
Ca Ramses, Keops sau Tut-Ank-Amon,
Rămăși în amintire după moarte
Prin marile morminte văzute de departe,
Așa vorbi un tînăr elefant
Gîndind la tronul devenit vacant.
— De ce doriți să-l îngropați pe leu?
Vreți să-l mănince viermii? Mai bine-l mănînc eu,
Fu de părere hiena, adusă din spinare.
Curtenii o priviră cu oroare
Disprețuind umoru-i decadent.
— Am de făcut un mic amendament
La ce-a spus elefantul, se-nscrise la cuvînt
Măgarul.
— Leul nostru a fost un rege sfînt,
Așa că vă propun să-i construim
Mausoleul la Ierusalim
În semn de venerare și respect.
— E minunat, e strașnic, e perfect.
Sîntem de-acord! urlară curtenii întruniți.
— O clipă, zise vulpea, sinteți niște tîmpiți,
Uitați că în acea localitate
A fost înmormintat pe inserate
Un tînăr mag, plin de idei subtile,
Și care a-nviat după trei zile?

Traducere din limba greacă
de MIRCEA PAVELESCU

TEATRU «ENIGMISTIC»

FRED GHENĂDESCU

— Cetățeanul ăsta vine a 3-a oară la piesa mea!
— Și-o fi pus în cap să înțeleagă ceva...

MULȚUMIM CITITORILOR,
CORESPONDENȚILOR ȘI CO-
LEGILOR NOȘTRI CARE
NE-AU FELICITAT CU PRI-
LEJUL ANIVERSĂRII A 20
DE ANI DE LA APARIȚIA RE-
VISTEI NOASTRE

Îl știam pe Pompiliu din Facultate. Se înscrișese la Filologie, trecuse la Drept, ajunsese apoi la I.C.F., dăduse o raită pe la Institutul de teatru și cinematografie și în cele din urmă ajunsese la o vîrstă cînd nu se mai putea numi student, fără să fi devenit însă nici licențiat, nici absolvent. Nu făcuse nimic. În schimb, reușise să capete nenumărate «relații» deoarece fusese coleg în diverși ani cu actualii profesori, actori, regizori, juriști, foștii lui colegi de facultate care urmaseră numai cîte una, și o isprăviseră.

Mai știam despre Pompiliu că încă din liceu avea o idee fixă: că e un talent literar nedescoperit. Avea țone de hîrtie scrisă și nu o dată, în zilele grele, le vindea la kilogram...

Dar într-o zi l-am întîlnit pe Pompiliu într-un restaurant. Stătea singur la o masă, cu bărbia în palme, gînditor, și trăgea din pipă. Era elegant, purta părul lung, niște favoriți uriași și un inel lat pe un deget. M-am apropiat.

— Ce faci, Pompiliu?

M-a privit oarecum nedumerit și parcă neștiind de unde să mă ia. Apoi și-a amintit și a rostit, parcă vorbind pe scenă:

— A, tu erai dragul meu! Te rog ia loc! Iartă-mă că nu te-am recunoscut în primul moment, dar tocmai eram extrem de preocupat.

— Preocupat? De ce?

Din toată atitudinea lui și, ținînd seama de localul în care îl găisem, îmi dădeam seama că Pompiliu nu mai vinde hîrtie la kilogram.

La întrebarea mea, a oftat:

— Ah, dragul meu, nici nu știi cîte am pe cap! Ca să nu mai spun că joi am premieră.

— Ce premieră?

— Cu piesa mea! O dramă!

Deci asta era. Devenise autor dramatic.

— La ce teatru, Pompiliu?

— La «Modern»!

— Zău?

— Zău!

Deci nu degeaba se bătuse el o viață cu pumnii în piept că e talentat.

— Bine, am continuat eu, dar nu văd de ce ai mai avea acum atîtea pe cap! Acum teatrul are...

— Ei, teatrul... Dar munca cu ceilalți autori? Recalcitrații, răi, netaleantați și invidioși?

Îl priveam nedumerit.

— Nu pricep! Ce ai tu cu ceilalți autori?

— Cum ce am? Nu mie îmi aduc toți cîte cinci piese pe zi? Nu eu le fac referatele? Nu eu le resping? Nu pe mine mă înjură toți?

— Dar ce ești tu, dragă?

— Secretar literar!

— Unde?

— La teatru!

— Care teatru?

— «Modern»!

— Unde ai tu pre...

— Da!

Am mai stat cinci minute și am plecat. Deci iată că reușise, datorită relațiilor, să intre secretar literar la un teatru.

Despre piesa lui am citit mai tîrziu cîteva cronici. Din toate reieșea că spectacolul fusese cea mai mare prăbușire după cutremurul din 1941. După trei spectacole, piesa a fost scoasă de pe afiș.

Au trecut trei luni. Într-o zi, la «Union», în fața unui coniac, Pompiliu. Tot elegant, tînar, frumos, netuns și înfloritor.

— Ce faci, Pompiliu?

— Mersi! Ia loc!

N-am pomenit nimic despre piesă. Rară dureroasă. Nu mă bucur de necazurile altora. Pompiliu mai comandă un coniac, apoi spuse;

— O să fie o bombă!

Hait! Scrisese altă piesă.

— Ce-o să fie o bombă, Pompiliu?

— Romanul meu!

— Ai scris un roman?

— Formidabil!

— Și apare?

— Apare!

— La ce editură?

— «Cartea nouă»!

— Bravo! Și aștia de la teatru ce spun?

— De unde să știu eu? Am terminat cu ei!

El «terminase» cu ei. Era clar.

— Nu mai ești secretar literar?

— Tît!

— Dar ce faci acum?

— Redactor!

— Unde?

— La o editură!

— Care?

— «Cartea nouă»!

Romanul lui l-am zărit peste o săptămînă în vitrinele librăriilor, apoi, peste o lună tot acolo. Am intrat în librărie. Nu se vînduse unul. Iar critica literară scria că, în timp ce la magazinele de legume și fructe se vînd morcovi neambalați, hîrtia se strică pe asemenea calamități antiliterare.

A mai trecut un an. Iată-l pe Pompiliu la un lacto-vegetarian.

— Ce faci, Pompiliu?

El tocmai era preocupat de o mămăliguță cu unt, cu smîntînă și cu brînză. Mi-a întins un carton alb.

— Ce-i asta?

— Invitație la premiera mea!

— Iar ai comis o piesă?

— Tît!

Și mesteca cu poftă.

— Dar ce?

— Un film! Deseară e premieră de gală cu prezentarea actorilor.

L-am privit direct în ochi.

— Deci nu mai lucrezi la editură!

— Nu!

— Lucrezi la cinematografie!

— Da!

— La secția scenariu...

— Exact! De unde știi?

I-am spus la revedere și am luat-o din loc.

Filmul a căzut făcînd în cădere un zgomot nemaiauzit pînă atunci. O zi s-a jucat și a fost scos.

Dar pe Pompiliu l-am zărit peste șase luni pe un teren de tenis, dintr-un parc. Treceam pe alee, și l-am văzut în costum alb, agîtîndu-se cu racheta.

— Pompiliu!

A venit la gardul de sîrmă. Bronzat și bine dispus.

— A, tu! Iartă-mă, sînt în toiul unui set! Ce faci mîine seară?

— Nimic!

— Vino la operă! Am o premieră cu libretul meu!

— Dar ce lucrezi tu la operă?

— Sînt în cor!

M-am așezat pe o bancă, în parc. Să reflectez în liniște. Și a apărut un coleg de breaslă. I-am povestit despre Pompiliu.

— A, îl știi, făcu el. Și nu este singurul caz.

— Dragă, dar de ce nu scrie el teatru, cînd e la editură sau de ce nu scrie film cînd e la teatru?

— Omule, dar e clar. Țsta face parte dintr-o anumită categorie! Este talentat numai unde-i angajat! Nu știi? Pe principiu! «Să-l ajutăm, că-i doar al nostru!»

— Și pe altele...

— Desigur că și pe altele... Dar așa se fac praf sute de mii de lei, timp, muncă și prestigii de instituții..

Dar lunile au trecut. Și aseară, intrînd într-un restaurant cu muzică, șeful orchestrei a anunțat la un moment dat debutul unui nou dizeur de talent.

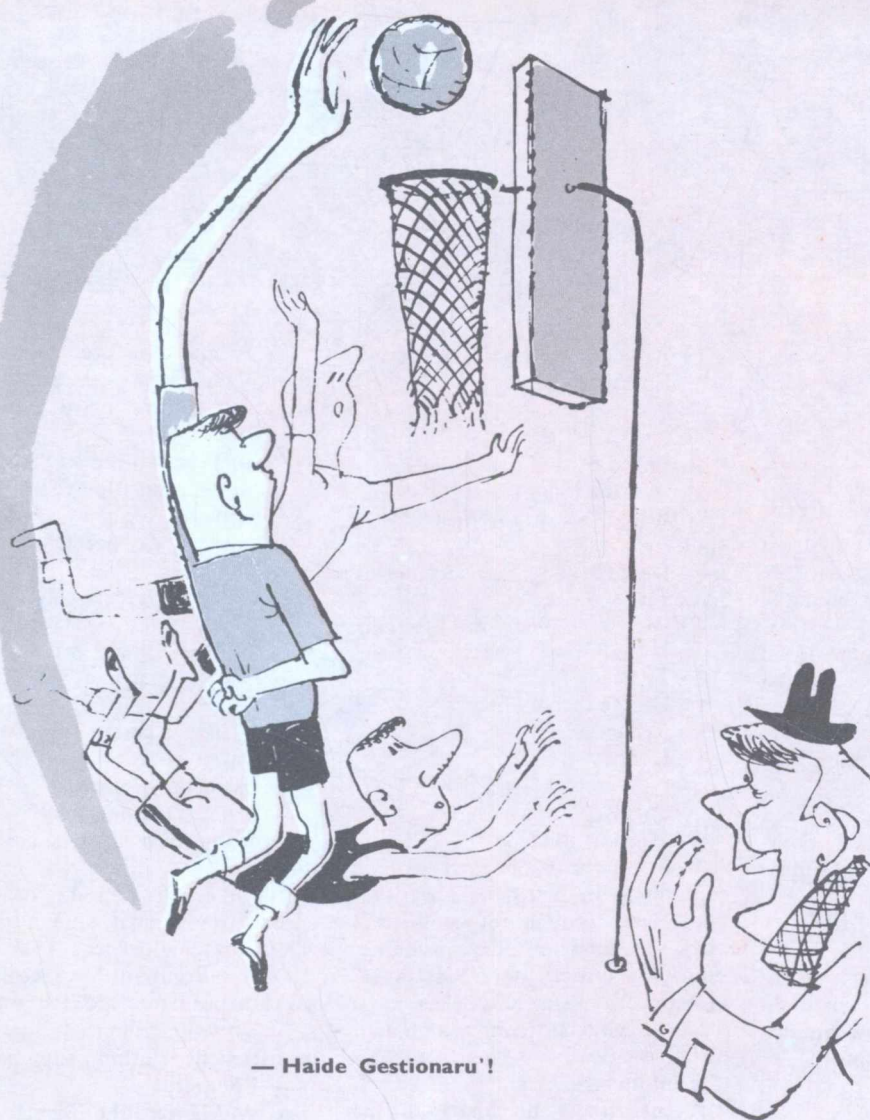
Și ne-a cîntat Pompiliu. Groaznic. Dar la mititei și la șprîț se simte mai puțin. Apoi, în pauză, a venit la masa mea și mi-a explicat.

— Dragă, am intrat la un TAPL, la muncă și salarii. Ziua lucrez acolo, dar m-am aranjat cu ai noștri, așa că seara cînt aici... Nu se plătește rău... Dai un șprîț?

— De la ce i s-a tras?

— De la lăcomie. A ros într-un depozit mii de volume nevîndute care conțineau literatură absurdă.

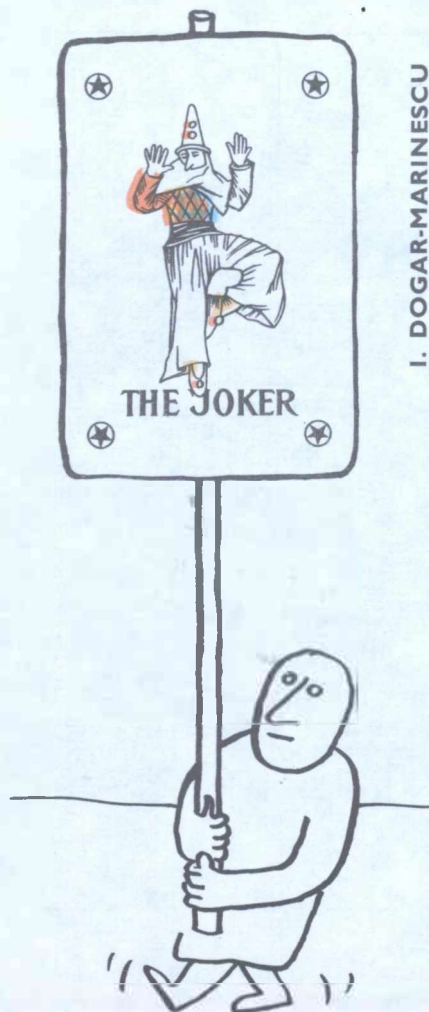

— Haide Gestionaru'!

PROFESIE DE CREDINȚĂ

A spus, odată, nu știu cine,
 «Românul e născut poet»
 Și-acum, la noi, se vede bine,
 Poeți născuți sînt berechet!
 Nu mai departe subsemnatul.
 (Lăudătorii îmi muriră)
 Concomitent cu înfărcatul,
 Am început să-i zic din liră,
 Alcătuiindu-mi din silabe
 Un cînt de leagăn liric pur
 Încît o serie de babe
 Au zis că-s geniu prematur.
 Nici nu văzusem alfabetul,
 Eram abia la grădinișă
 Cînd am făcut iar pe poetul
 Îndrăgostit de o fetișă.
 I-am declarat, cu mari emoții:
 «Ai ochi frumoși ca două stele».
 S-au strîns copiii-atunci cu toții
 Și-au ris de versurile mele.
 Cînd m-am făcut ceva mai mare,
 Am evadat din genul liric...
 În ciuda poștei de visare,
 Nu izbuteam să fiu oniric!
 Ah! unde-i marea poezie,
 Cu muza ce-o credeam frunzașă?
 Azi n-am atîta fantezie,
 Nici cît aveam ca prunc, în fașă.
 Apoi, ce mai la deal, la vale,
 N-a fost prea greu să bag de seamă
 Că zece poezii banale
 Nu fac nici cît o epigramă.

BARBU ALEXANDRU

I. DOGAR-MARINESCU

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

DIN CLĂBUCII UNUI SĂPUN

● Dacă mă lași să stau «în banca mea», sînt cel mai cuminte. Dar, dacă mă freci, fac spume la gura de-al dracului ce sînt.

● Lașul spală putina.

● Săpunurile «nobile» sînt născute la cazan, dar trimise să-și facă studiile la parfumerie.

● Cine a spus că «o mînă spală pe alta», n-a fost săpun. A fost filozof.

● Îmi spunea un avar: — Toată viața, n-am întrebuițat decît un singur fel de săpun: să pun deoparte.

● Cînd săpunul dă în mintea copiilor, face baloane în loc de spumă.

● Cei mai «Spălați» cartofi, sînt săpunarii.

● Una e să speli pe cineva și «alta» să-i tragi o săpuneală.

● Cel mai bun săpun din lume, e cel pe care îl întrebuițezi.

● Spînul nu dă cu săpun pe față de frică să nu i se moaie barba.

● Avem și noi satiricii noștri: săpunurile de... ras.

● Viața fără săpun e o curată «murdărie».

● Parfumul săpunului, nu spală.

● Cînd pleci în călătorie, pune banii în fundul geamantanului și săpunul deasupra.

● În casa unora, săpunul se usucă de plictiseală.

● Dragostea neîmpărtășită, e ca rasul fără săpun.

● Primele baloane din lume au fost de săpun.

● Cel mai suav parfum al săpunului este cel care miroase a curat.

● Cînd te sperii de săpun, te îngâlbenesci la față.

EURIER CONJUGAL

Neliniștita

Dumneavoastră ne scrieți:

«Soțul meu vine în fiecare noapte acasă la ora 12. Cum să procedez pentru ca fiica noastră, în vîrstă de 18 ani, să nu observe aceste întîrzieri dubioase?»

Convingînd-o să vină acasă după miezul nopții, cînd soțul dumneavoastră se va afla deja în pat.

Nella, elevă,

Publicăm mai jos, rindurile dumitale, pline de amărăciune:

«Părinții mei își azvîrlă unul altuia vorbe urite. Nu există o nenorocire mai mare decît aceasta».

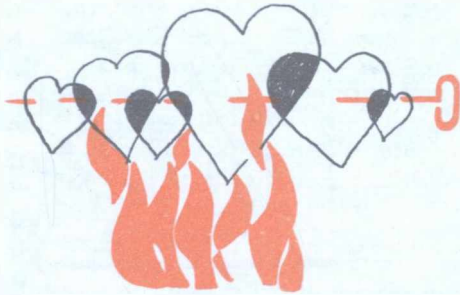
Ba există. Dacă și-ar azvîrli unul altuia farfuriile, ar fi nenorocirea mai mare. Șase lei bucata. Și nu se vînd decît servicii complete.

În continuare ne scrii:

«Mama imi dă bomboane ca să-i dau ei dreptate, tata imi dă ciocolată ca să-i dau lui dreptate. Merită astea zbuciumul meu?».

Pentru astea nu, dar pentru un Fiat, merită. Eventual m-aș băga eu pe fir. Chiar și pentru un Trabant.

În legătură cu javra care latră în timpul nopții, trezindu-te din somn, te sfătuiesc să n-o alungi de acasă. Părerea mea este să o dreszi să latre ziua, în timpul scandalurilor părintești. În două, trei zile, javra o să fie gonită de vecini.

Adela Nefericita

Scrisoarea primită este pe cit de lapidară pe atît de zguduitoare:

«Salvează-mă! Dă-mi un sfat! Nu mai pot trăi cu el! Nu mai pot trăi cu el!»

Dar cu cine?

Marietta Codău

Iată ce ne scrii dumneata:

«L-am întîlnit la cinema **Patria** și mi-a plăcut. Apoi am fost cu el la cinema **București** și l-am îndrăgit mai mult. După aceea am fost împreună la cinema **Capitol** și m-am îndrăgostit de-a binelea. Ce părere ai? Să mă

căsătoresc cu el?».

Știu eu? Poate nu e rău să încerci și la cinema **Victoria**. Vorba ceea: urma alege.

Nae Prăvăleac

Spicuim din scrisoarea trimisă:

«Într-o zi vin acasă la masă, o găsesc blondă, în altă zi vin la masă, o găsesc roșcată, într-o altă zi, vin la masă, o găsesc oxigenată!»

Zi mersi c-o găsești. Eu vin la masă, și-o găsesc la coafor.

Un grup de curioși

Dumneavoastră ne întrebați:

«Care socotiți că e vîrsta cea mai potrivită pentru căsătorie?»

Femeia se poate căsători cel mai convenabil cînd a împlinit șase pretendenți...

Iar bărbatul, cînd a împlinit un Renault 16.

Ileana Zvăpăiata

Dumneata ne întrebi:

«Din trei metri și patruzeci, crezi că reușesc să-mi fac un taior și un pardesiu?».

Dacă primul are un metru optzeci și 2000 de lei pe lună, iar al doilea un metru șizeci și 1.800 de lei pe lună, cred că reușești.

Important este modelul ales. Dacă e model căsătorit, nu răspundem de croială...

Melania

Din scrisoarea trimisă nouă, am ales aceste rînduri:

«Există vreo metodă ca să-mi dau seama dacă soțul meu a fost la Bufet sau nu?».

Există multe metode, dar nu sînt fraer să ți le înșir aici, și să le afle toate nevestele. Doar sînt și eu om însurat...

Nota autorului

Celorlalți cititori, care nu ne-au scris încă, le vom răspunde în numerele viitoare.

NELL COBAR

Fiecare cu gîndurile lui

CONSTANTIN COSCO

Constantin Cosco (1878—1954) a debutat la «Moftul Româ», continuându-și activitatea satirică la «Furnica» și ulterior la «Veselia», pe care a și condus-o pînă la dispariția ei.

Constantin Cosco s-a făcut cunoscut, mai ales, cu impresiile de călătorie ale eroului său Niță Pitpalac care, împreună cu «familia», a vizitat «Europa» (1926), «Karlshadul» (1929) și Londra (1938).

Personajul Niță Pitpalac este o impletire de naivitate, bun simț și incultură, savuros prin vocabularul comentariilor sale asupra Occidentului, comentarii făcute de pe pozițiile de înapoiere în care se afla țara noastră între cele două războaie mondiale.

C. Cosco a ironizat, în restul operelor sale, tarele modului de viață burghez, dovedindu-se un ingenios umorist de situații, elocvent și amar.

m.p.

DIN LECTURĂ

— Ai văzut pe madam Danielescu din romanul lui Teodoreanu «Bal-mascat»...?

— Ei și?

— E bine. A descris-o minunat. Are mare talent, dă-ți naibii!

Madam Firfircă se sîcîie pe scaun, se ridică apoi de la loc, caută cheile de la garderob, nu le găsește, și se enervează. Calcă vajnic pe parchet de la un colț la altul al odăii de culcare și, cum cheile n-au gură să strige, femeia se înfurie:

— Mă tot ciondănești, mă birii într-una! Am citit și eu cartea, dar... Fi-r' ați ale dracului de chei!

— Nu, că e nostim cum o arată! Cearța ei cu slugile. «Idioato», «tîmpito»... și era profesoară, iar bărbatu-său dascăl universitar.

— Și ce vrei să zici? Mă compari? E foarte ușor pentru dumneata: stai pe saltea și poruncești, dar o femeie ca mine, care se ocupă de menaj...

— Cu trei slugi...

— Dar cîte vrei să am? Una?

— Cu o floare nu se face primăvară, neapărat!

Ironia — pe lîngă cheile care parcă fuseseră dosite de diavol — dă foc braniștei.

— Dacă m-ai găsit pe maidan, nu mai e de zis nimic. În tot cazul, eu nu sînt tîmpită ca bărbatu-său. Auzi, decan de facultate, deputat și mîncă la masă ca un hamal, cu degetele în sosuri, neșăslat și curățindu-se în urechi cu scobitoare de dinți...

— Ei bine, zice d. Firfircă, poate că el nu era casă mare ca alții...

Madam Firfircă s-a oprit din forfoteală și fulgeră cu ochii: dacă ar avea cheile în mînă, mai că le-ar trimite soțului, drept acolo de unde-i pornește judecata... literară.

— Ascultă, măi caraghiosule, ai motive să te plîngi de mine? Te știe toată lumea ce pervers ești. Danielescu din carte nu se uita la toate papercile de pe stradă. Danielescu voia numai atît, să nu se facă risipă la electricitate. Tu însă zvirlu banii la toate trotuaristele.

— Eu? Păi nu-ți aduc leafa întreagă în mînă?

— Aduci! Și dacă aduci? Fără para-

le nu se poate să-ți faci mendrele? Pe cine crezi că prostești?

— Dacă aș fi de douăzeci de ani! Și nici atunci.

— Destrăbălat!... Urlă tot orașul. Iar eu umblu dezbrăcată. Dacă mă duc de trei ori pe săptămînă în vizită, am trei rochii de mătase. La a patra vizită însă, nu mai pot să mă duc. De ce? A patra rochie nu există!

— Și nici cheile nu există..., strecoară d. Firfircă.

— Nici, deșteptule! Fiindcă m-am băgat rîndășoaică. Trebuie să incui tot, să-ți păzesc de slugi borhotul. Eu fac economie și tu zvirlu cu pumnii... Ai amante, ai întreținute, ești barbă-albastră. Să te duci la ele. Divorțez. Dar nu meriți să-ți stau în față, la judecată. Mai bine plec. Plec așa, ca Ștefana din carte. A fost și ea o martiră. A suferit vai de capul ei de la Andi, bărbatu-său. Măgarul se supăra și de atîta: că nefericita fuma ca să-i mai treacă amarul. Se ofusca chiar dacă biata deschidea ferestrele ca să aerisească.

— Așa zău, că bine zici: deschide nițel fereastra, că și eu fumai pînă acum.

— Mă iei în ris?

— Păi ziseși că ții cu Ștefana. Eu nu mă supăr ca Andi dacă deschizi fereastra! Voie, ca la banul Ghica!

— Domnule, am terminat cu dumneata. Nu deschid nici o fereastră, dar miine deschid ușa larg; plec la tata... Matei Velisar, la Constantinopol.

— Matei Velisar? Dar ăsta era tatăl Ștefanei, eroina din roman...

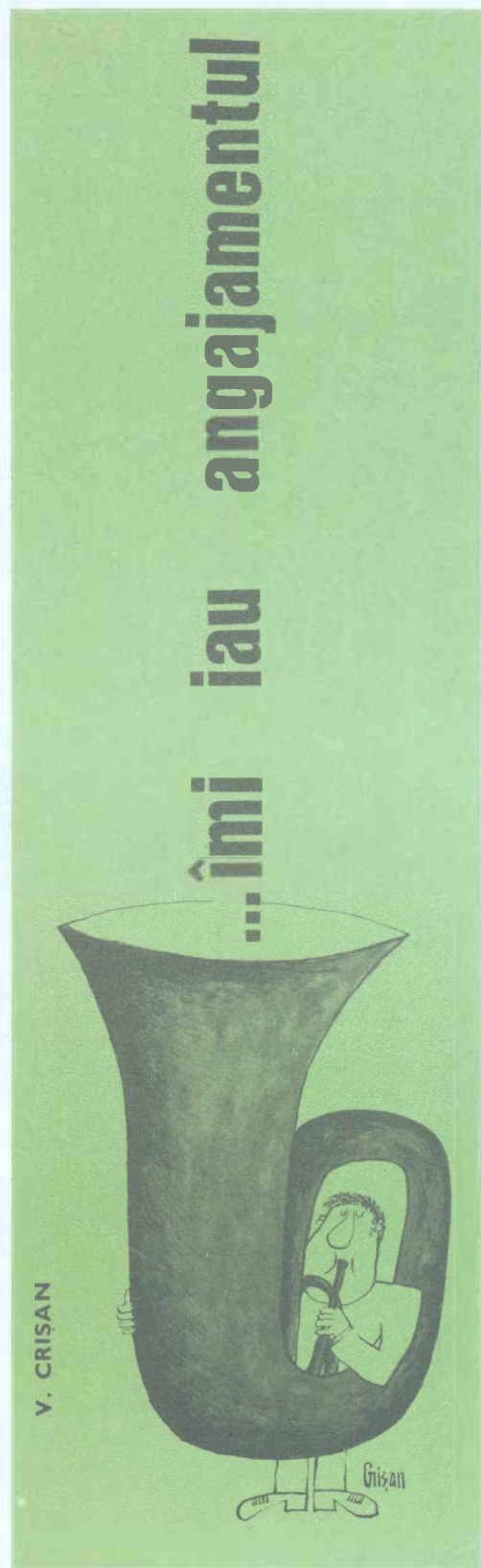
— Indiferent. Pe tata îl chema Ghiță Ionescu. E tot una. Plec, însă. Tu rămii cu femeile de stradă, după care îți rupi gîtul... ca un netrebnic.

— Ba, pardon, eu, ca și Andi, bărbatul Ștefanei, mă însor. Scurt și cuprinzător.

A fost ca un trăsnet. Madam Firfircă întii s-a îngălbenit. A rămas după aceea ca o statuie în mijlocul camerei. S-a învinețit, apoi și-a rotit ochii împrejur. După o pernă, pe canapea, a zărit cheile. S-a repezit la ele. Le-a strîns cu înfrigurare, ca pe o comoară, apoi le-a descleștat spre bigamul infernal:

— Ei nu plec, mă, nu plec! Mort să te văd și nu plec! Nu-ți fac cheful!

C. COSCO

V. TOMULET

ANJ- JEZA

Socrate se plimba și discuta
Cu tinerii discipoli prin grădină,
Lăsînd înțelepciunea lui divină
Ca trena să plutească-n preajma sa.

Nais, o curtezană ce trecea,
Cu grație savantă și deplină,
Subțire, zveltă, proaspătă și fină,
Atrase ochii tuturor spre ea.

Socrate spuse: «Tinerii să-nvețe
Cît echilibru este-n frumusețe:
Inteligența lebedei stă-n gît!»

Nais gîndi geloasă: «Cum se poate
Băieții să-l urmeze pe Socrate,
Nu poate fi deștept că-i prea urît!»

CIK DAMADIAN

— Unde-o mai fi pămîntul?

INTERUL RĂTĂCITOR

de NEAGU RĂDULESCU

Boabele, după cum știți și dumneavoastră, sînt de mai multe feluri. Boabe de porumb, boabe de grîu, de fasole, boabe inofensive de mazăre și așa mai departe. Fiecare în felul lor alcătuiesc fericirea pămîntenilor. Însă boabele cele mai discutate ale timpului sînt în prezent — cred că sînteți de acord — boabele marcate la fotbal.

Cine știe să marce cu șpițul sau călciiul bocancului boabe în dreptunghiul porții «la păianjen» sau la firul ierbii, intră direct în categoria invidiată a zeilor moderni.

Numele lui e purtat cu evlavie pe toate buzele și de luni dimineața pînă duminică noaptea, toată săptămîna e mestecat în neștire, ca un interminabil chewing-gum.

Ce mi-au fost un Dante, un Victor Hugo sau un Dostoievski, pe lingă un Eusebio sau un half măturător ca Beckenbauer? Arta acestora de-a boxa balonul cu ristul poartă pecetea universalității.

Iată de ce mare mi-a fost mirarea cînd unul din acești zeișori mai de duzină, poate de la

«Progresul», poate de la «Rapid», nu știu nici eu precis de unde, m-a prins pe stradă de rever:

— Nene Neagule, ce mă fac? E jale!

— Adică? Nu înțeleg!

— Nu mai marc! Și cum nu mai marc boabe, e dezastru. Nu mai îmi apare caricatura sau fotografia în «Sportul», uită de mine Ion Chirilă, noaptea visez numai banca lată a rezervelor, lumea începe să se intereseze dacă apartamentul mi-e liber, nevastă-mea mă amenință cu divorțul și pe fi-miu îl ciocănesc toți la grădiniță. Nu mai marc!

— Păi de ce nu marci, omule? Insistă! Luptă! Dă drumu' la toate motoarele ambiției pe teren.

— Ce vorbești, nene! Cite Ț-am făcut! Parol. Inutil însă. Or nu sînt în formă, or poarta e prea mică, or fuge balonul de mine, dîndu-mi cu tifla, or mă dribleză

apărarea adversă la un metru de portar. Am început să am complexe. Și balonul, cum simte că ești complexat, te ocolește. În loc să trag pe poartă, trag în peluza populară sau în tribuna a doua! Ba acum o săptămînă era să-i mut falca din loc arbitrului! Ce șut năpraznic! Era pe poartă! Dar nu știu cum a deviat spre falca lui! Și-a căutat bulgarul — nu te mint, parol — două minute, cu ceasul pe mină, fluierul în gazon. Îți dai seama ce ar fi rupt plasa! Ah, coane dragă, și ce viață am apucat! Tot cu noroc la boabe să fii! Ce selecționări în reprezentativă, ce capitale am văzut și-am răscolit! Europa toată în buzunarul meu, bașca sudul Americii și-o felie din Africa!

Parcă o văd pe dumneaei, care acum nici nu se mai uită la mine, căci nu mai marc:

— PISOIULE, cite fișuri mi-ai adus? Cite perechi de pantofi cu tocul mosor? PISOIAȘULE, ia să văd haina de blană. Unde-s rochiile de lamé? Geamantane pline, căci balonul, săracul, e darnic atîta timp cît știi să-l mîngii cu piciorul și te ține zodia! Acum nu-mi mai spune «pisoiașule» și mi-o trîntește de la obraz: stai ca o huidumă în teren! Mișcă-te, mortăciune! De cinci etape nu ești în stare să marci o boabă! Chiar și ăla micu', de la grădiniță, a ajuns să mă ia la vale:

— Bă, tată bă, mai marcă și tu!

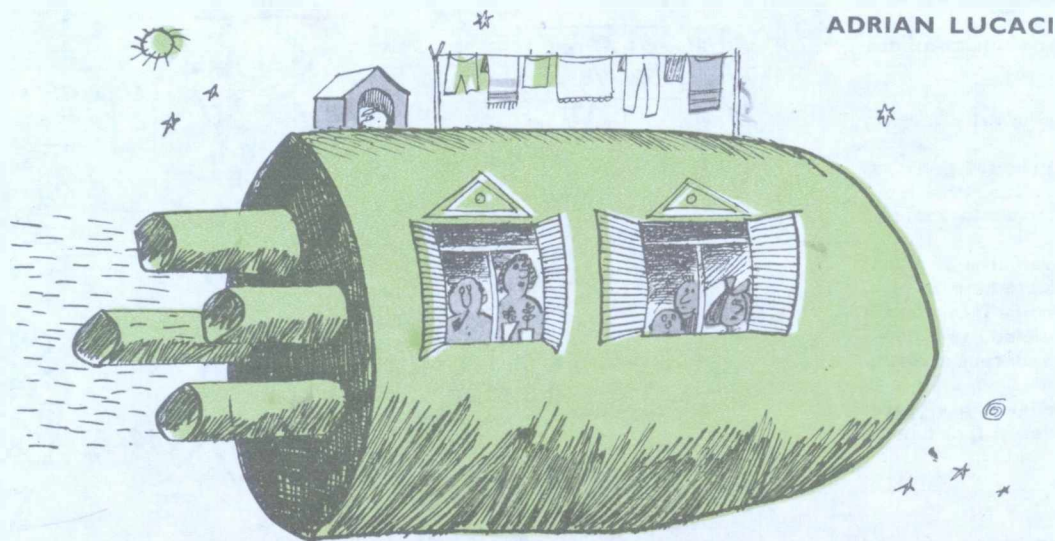
Și interului rătăcitor numai că nu-i dădeau lacrimile.

— De, — l-am bătut eu pe umăr, — fotbalul are legile lui: se joacă pe boabe. Să vorbesc cu Teașcă, poate îți prescrie el niște ochelari să vezi poarta mai bine.

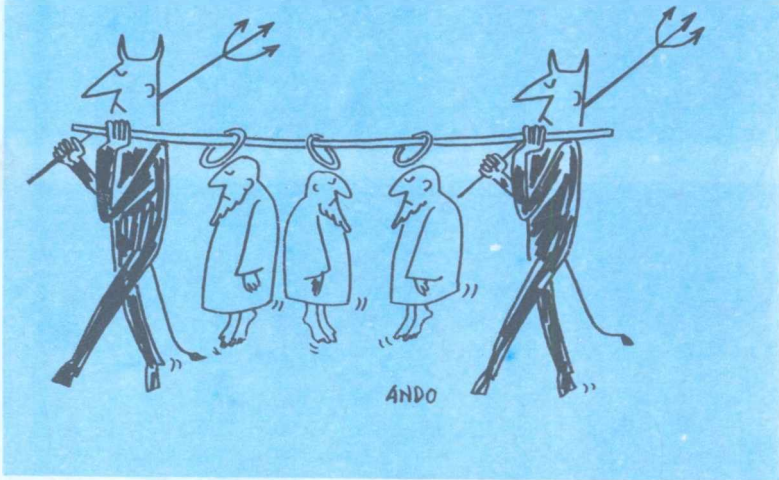
— Aș! Simt eu! S-a terminat. Mă trece la echipa de tineret. La rezerve. Și pe urmă știi ce urmează. Nimeresc la «Foresta»-Fălticeni.

Și întinzîndu-mi mina, interul rătăcitor porni agale, obosit, pe bulevard, monologînd ca într-o tragedie shakespeariană:

— Am tehnică, am șut, am viteză, nu beau decît Borviz și Bodoc, dar nu marc boabe. De ce? De ce? Aceasta e întrebarea!

Navă de cursă lungă

Inginerul fluorescent

Ingineria, precum știm, are sumedenie de ramuri: inginer specialist în electronică, inginer specialist în siderurgie, inginer specialist în construcții și inginer specialist în etc. etc. etc.

Eroul nostru, Ilie Otto Wolf, este inginer specialist în matrapazlicuri. Această specialitate nu se învață în politehnică. Se învață pe teren. Calificarea pe locul de producție, cum se spune.

Dacă s-ar înmîna diplome și pentru această ramură, Ilie al nostru ar primi-o «magna cum laude» sau mai exact «magna cum ciubucus». Fiindcă acesta e domeniul în care strălucește șperțul.

Pînă în 1963, a muncit pe linie de matrapazlicuri la întreprinderea comunală Balș. Cu bune rezultate. A ieșit omul mulțumit. Adică n-a ieșit, a fost împins. Ușurel, așa, cu milă, ca nu cumva să fie jignit în prestigiul său de coțcar. Șefuleții lui Ilie, în loc să-l dea pe mîna justiției, l-au dat pe mîna lui Dumnezeu, spre a hotărî cel de sus ce-i de făcut cu hoțomanul. Pînă la judecata de apoi Otto Ilie s-a deplasat la Drăgășani. Nu la vie. Dumnealui e om serios și nu umblă pe două cărări. Pe una umblă. Pe cea a buzunarelor pline. Aici s-a prezentat la întreprinderea de industrie locală... S-a recomandat inginer specialist în fabricarea lămpilor fluorescente. Tovarășii de la întreprindere, lipsiți probabil în acele clipe de fluorescență cerebrală, i-au acceptat titlul, pe cuvîntul de onoare, fără să mai verifice, fără să-i ceară acte, sau, mă rog, o patalama ștampilată. Și a fost înscăunat în postul de șef de secție, așa precum ceruse Otto. Și așterne-te băiete pe treabă. În primul rînd, Ilie știa că munca dusă secar, nu dă roade. Iar el avea nevoie de roade. Multe și imediate. Și-a strîns deci un colectiv alcătuit din doi mini-escroci. Otto era șeful. Ceilalți erau mini, că nu ajungeau cu escrocheria nici pînă la genunchii șefului. «Fraților, le-a vorbit inginerul fără acte, celor doi asociați, Gheorghe Bălașa și Constantin Luculescu, s-o lăsăm mai moale cu lumina fluorescentă. Afacerile bune se fac la întuneric».

Și le-a explicat despre ce e vorba:

— Noi trebuie să angajăm muncitori în secție. Trebuie sau nu trebuie?

— Trebuie.

— Buuuu. Fiecare suflet care dorește să fie angajat trebuie să-mi dea mie 2000 de lei. Trebuie sau nu trebuie?

— Nu trebuie! au răspuns cei doi.

— De ce nu trebuie, măi, cretinilor, că din banii ăștia primiți și voi cotă parte.

— Trebuie, tovarășe! În primul moment, ne-am orientat greșit, și n-am asimilat just inițiativa.

Pe scurt, nimeni nu putea fi angajat fără avizul lui Otto și fără stimulul de 2000 lei.

A adunat escrocul 186 000 lei, reprezentînd contravaloarea angajării a 93 de oameni. Cum se vede, lucra fără diplomă, dar lucra bine. În plus, angajații erau obligați, conform regulamentului de ordine interioară a secției, să-i fie recunoscători lui Otto, recunoștința ridicîndu-se la 150—200 lei pe lună, pe bază de tabele nominale. Cîstit. La vedere. Cel căruia îi adormea recunoștința, suferea consecințele.

93 de oameni i-au fost recunoscători, conform tarifelor în vigoare. Cel de al 94-lea, un inconștient, un retrograd fără nivel, și fără bani, a făcut tărăboi!...

Al 94-lea!...

Ca să vezi că nu 13 i-a adus ghinion!...

Acum, în sfîrșit, o să se facă lumină.

Chiar dacă n-o fi fluorescentă.

AL. VIANU

DAREA I

La ședințe, darea de seamă o citește șeful. Dar o scriu eu. Șeful mă cheamă numai să-mi dea cîteva indicații.

— Să nu fie prea lungă, băiatule, dar nici prea scurtă. Să țină vreo douăzeci de minute. Să fie concretă, să fie concisă, orientată, să scoți în relief realizările, dar să nu ocolești nici lipsurile. Poți chiar să critici cu curaj.

Atîta mi-a trebuit. Dacă-i vorba de curaj, las' pe mine! Am eu atîta curaj să critic, cînd citește șeful! Zic:

— Vreți să critic pe cineva anume, tovarășe șef?

— Pe cine crezi că are lipsuri.

— Atunci — zic — o să-l critic pe Frînghiuță. Vă spun curat: e o pramatie. Chiulangi și superficial. O critică o să-i prindă bine, cît e el de refractar.

— Refractar, zici?

— Da, da.

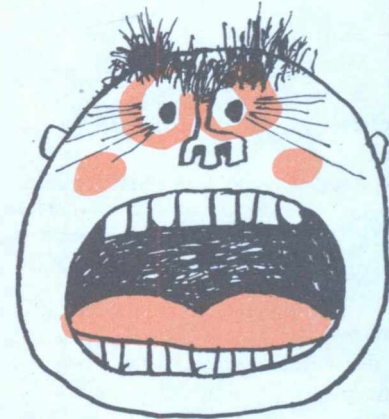
— Adică nu primește critica?

— Deloc.

— Atunci de ce să-l critic, băiatule, dacă tot n-o primește deloc? Să-mi bat cuie-n pantofi cu refractarul? Eu să-i spun una și el să-mi răspundă zece, cu gura lui ca o moară?

— Va să zică...

— Lasă-l în pace pe Frînghiuță,

băiatule. Nu ești în stare să găsești un altul, care se pretează la criticat?

— Cum să nu fiu în stare, tovarășe șef? Dacă vreți, l-am și găsit. Pe Cocardă.

— Cocardă? Ce-i cu el?

— Pe Cocardă putem ușor să-l ajutăm în muncă, tovarășe șef. E superficial și cam gură-spartă.

— Vezi?

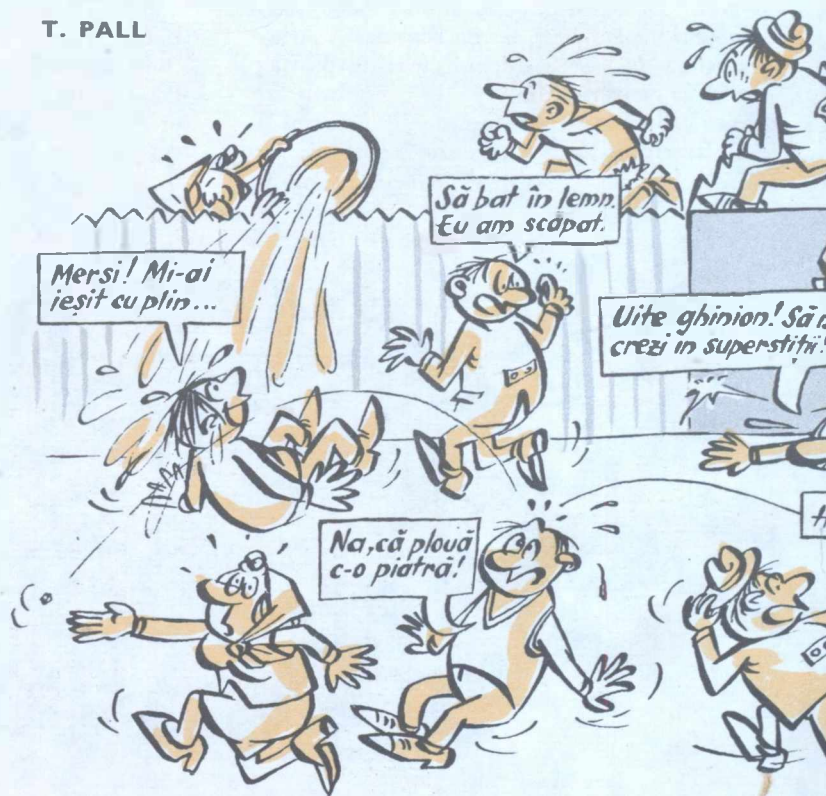
— Ce să văd, tovarășe șef?

— Singur ai spus: e gură-spartă. Și eu să mă dau singur pe mîna lui gură-spartă, să-mi poarte simbetetele și să nu mai scap de gura lui!

— Credeți?

— Sigur, băiatule. Lasă-l pe gură-spartă deoparte. Sint ei atîția care au lipsuri și trebuie ajutați în muncă!

T. PALL

SEAMĂ

- Sint, tovarășe șef. De exem-
Măzărliche.
- Scandalagiul? Atita-mi tre-
! Nu mă mai spală toată Du-
ca!
- Atunci, poate Ineluș, cel care
zie.
- Intrigantul?
- Credeți că umblă și cu intrigi?
- Umlă, băiatule. Și mie ati-
ni mai trebuie, intrigi, că restul
de toate! Scutește-mă.
- Apeusem să transpir pe frun-
Zic:
- Atunci, tovarășe șef...
- Atunci, ce?
- Atunci, zic să ne lipsim. O
m fără critică.
- Cum fără critică, băiatule?
nu sint printre noi oameni
să nu-ți dea bătaie de cap?

Trebuie un băiat cumsecade.
- Cum adică, cumsecade, to-
varășe șef?
- Adică unul ca dumneata.
Și șeful deodată s-a luminat la
față ca la o mare descoperire.
- Asta-i! Am găsit! Dumneata
ești acela.
- Care acela, tovarășe șef?
- Acela cu lipsuri. Pe dumnea-
ta ai să te critici în darea de seamă.
Ai înțeles?
Am înțeles. M-am criticat cu
curaj, dar principal. Și mai ales
constructiv. Atit de constructiv,
încit după ședință, colegii nu s-au
abținut să-mi pună întrebarea:
- Ce are șeful cu dumneata, bre?
Iar Ineluș, intrigantul, m-a luat
de braț și mi-a spus la ureche cu
afecțiune:

- Las' pe mine, că aflu eu ca-
re-i măgarul acela, care i-a scris
darea de seamă lui șefu'!
Ce-i drept, pină acuma n-a
aflat. Și cred că nici nu află. De
altfel nici nu mă interesează dacă
află sau nu cine i-a scris
darea de seamă lui șefu'. Mă inter-
esează mai mult cine o să i-o
scrie de acum înainte, că eu unul,
după asemenea lipsuri pe care mi
le-am găsit, cred că trebuie să mă
dau afară...

VICTOR PIȚIGOI

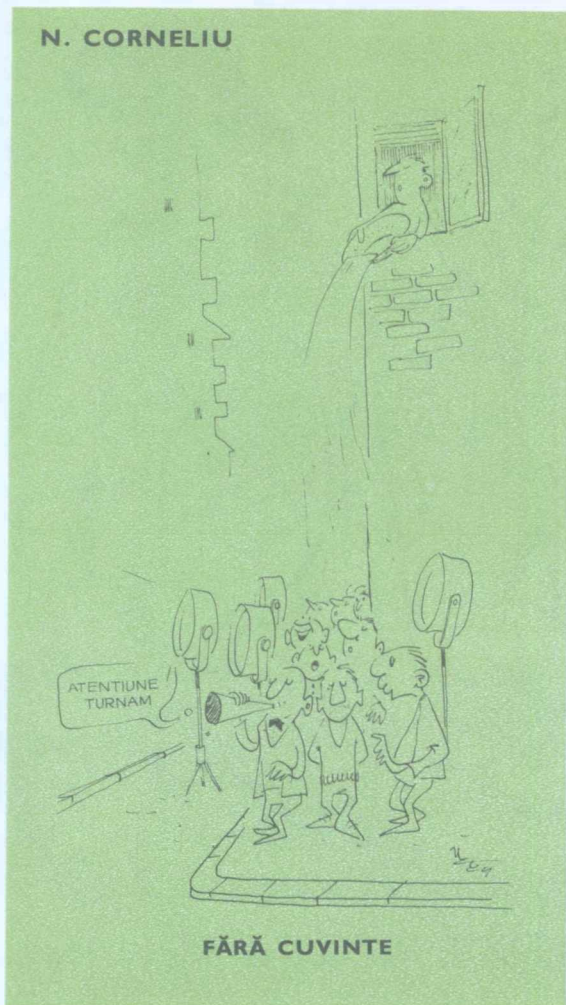

H. LERU

- ...Și cum stați cu brigăzile de tineret?
- Foarte bine. Toți sintem sub 50...

Trall 69

FĂRĂ CUVINTE

— Mi-a scăpat printre degete...

Gion

TATA în viteza a breia

Eu, am de toate! Chiar și lipsuri. Un singur lucru nu am: copii. Și mi-s așa de dragi, mîncă-i-ar tata, că unde văd un copilaș, nu mă las pină nu intru imediat în vorbă cu maică-sa.

În ultimii ani, de vreo trei, patru ori am crezut că am rămas... tată, dar nu s-a adevărit. N-a vrut barza! De supărare mi-am luat și mașină: Wartburg lux. Și-l îngrijesc ca pe un copil, dar ce folos?

La pădure sau alte locuri de recreere, nici nu-mi mai vine să mă duc. Toți tații și tăticii scot din mașină unul, doi copii, frumoși, obraznici și neastîmpărați. Eu nu scot nimic, că n-am. În poiană sau la lac, sint privit ca un nepofit. În timp ce Popescu zburdă în patru labe cu Gigel călare, care se joacă de-a Bonanza, eu, singur după un tufiș, moțai de parcă mă joc de-a spectatorul la «Pantoful Cenușăresei».

Din aceste motive, m-am hotărît ca, de azi înainte, să nu mai merg singur la iarbă verde.

Am trecut, așadar, pe la văru-meu care are, slavă Domnului, 5 flăcăiași, unul mai împielit ca altul, și după ce l-am ales bine pe cel mai mic, Petrică, fiindcă seamănă la nas cu mine, l-am împrumutat pe-o zi întreagă și l-am instalat de-a dreapta tatălui, eu fiind în stînga, la volan.

— Nene, asta ce este? întrebă Petrică la o curbă.

— Mă! Astăzi să nu mă compromiți! fac eu patern și educativ. Vezi, acolo, în societate, să-mi zici tăticule! Și nu mai arăta cu degetul, că nu-i frumos!

La barieră, un Fiat ne depășește și-mi urlă

unul amenințînd cu degetul: «Semnalizatorul, mocofane!».

— Ce e aia mocofan, nene? face curios Petrică.

— Lasă asta! Uite c-am uitat semnalizatorul pe stînga.

— Aia, l-ai uitat tocmai din oraș, nene!

— Da? Și tu, de ce nu mi l-ai arătat?

— Păi n-ai spus mata să nu arăt cu degetul?

În poieniță, toți prietenii mă admirau. Eu defilam țănoș, prin iarbă, într-o mină cu Petrică și-ntr-o mină cu balonul. Madam Georgescu nu mai termina crucindu-se ce bine-mi seamănă.

— Vai ce drăguț este! Îl aveți de mult? zîmbi ea.

— Nu, doamnă! L-am luat de ocazie! mirii eu.

Și s-a încins o joacă cu mingea, pină ce Petrică a marcat un gol în ochelarii lui Niculescu. Atunci, toată lumea a trecut la masă, pe iarbă.

— Hai, Petrică, mai ia un șnițel! il tot îndemna madam Georgescu.

— Lăsați-l, doamnă, c-a mai înghițit vreo patru. E prea mult. Vreți să-mi dereglați copilul?

— Atunci, vă rog să serviți dumneavoastră puțin coniac!

— Vai de mine! Nu se poate! Cum să beau? Nu vedeți că azi conduc... un copil? Vreți să-mi pierd carnetul de tată?!

Dar pină la urmă, n-am putut rezista grațioasei doamne, care era tare... și avea doi ochi ca două stelute, iar coniacul, deși avea

trei, era slab.

A fost cea mai minunată zi, pentru un tată începător.

La întoarcere, într-o intersecție, unde tocmai depășisem pe Popescu, care gonia mindru cu Fiatul și cu băiatul lui, Petrică mă face atent:

— Nene, uite mașina aia albastră, cu morișcă luminoasă, ne face semne!

— Mă, taci din gură, nu mai cobi, că eu nu văd nimic!

Dar, din păcate, așa era!

— Dumneavoastră, tovarășe conducător, nu mai vedeți nimic? mă ia direct un tată în uniformă, coborînd din mașină cu încă doi băieți ai lui, care făceau armata la miliție. Nu mai vedeți intersecția, nu mai vedeți semnele, nimic?

— Ba da, tovarășe, dar să vedeți!... Eu azi, sint tată, sint cu ochii pe copil... Știți, educația... Scoate degetul din nas, Petrică, și nu te teme, că tovarășul nu ne face nimic.

— Ba vă fac un proces-verbal! Și văd că miroșiți a vin; ați băut, nu?

— Eu să beau vin? Numai suc, tovarășe! Vai, dar ce fel de tată mă crezi dumneata? Iresponsabil? Auzi, Petrică, cică am băut eu vin!

— N-a băut vin, nene, a băut suc! pledeză să mă apere și copilul. Dar pe matală, cum te cheamă? Că văd că și matală ai trei stelute ca și sucul din care a băut tăticu!

— Nu-l ascultați, tovarășe! E un copil mincinos! Mi-a zis «tăticu». Și nici nu-i al meu!

ALEX. LĂPUȘNEANU

După amiază de mai

Sărman portar,
Ce demon, oare, te-a ursit
Să stai pe linia de var
Căscind într-una plictisit?

Un fluier se aude tare,
Tu crezi că-i hent-careu, firește,
Cînd colo, e arbitrul care
Sosirea pauzei vestește.
Iar vremea trece ca o apă
Pe drumul ei, în voia firii,
Și face repede să-ncepă
A doua parte a-nțelnirii.
Tu pe teren, ca Stan Pățitu,
Îți iei în poartă și gazeta;
De nu ți-ar tulbura cititul
Nea Tudorică cu trompeta.
Acuma, parcă, nu-ți mai pasă
Că nu șutează adversarul;
Îți ține de urit la plasă
Ca un prieten bun, ziarul.
Observi într-o fotografie
Pe Banks întins după balon
Și-ți spui căzut în reverie:
— Mai sînt și șuturi pe gazon!

Dar inima ți se-nfioară,
Ai parte-n fine de o fază,
Cînd dai balonul peste bară
Și fotografii te pozează.
Auzi urale în tribune
Și-n picioare toți se scoală,
Iar antrenorul tău îți spune:
— Te văd și în națională!

Îți umple bucuria față
Și-mbrățișezi pe antrenor,
Dar te trezește iar viața
Cu adevărul zdrobitor:

În calda zi de primăvară,
Nederanjat de adversar,
Cu capul sprijinit de bară
Ai ațipit,

Sărman portar!

V. D. POPA

Un serviable în rate

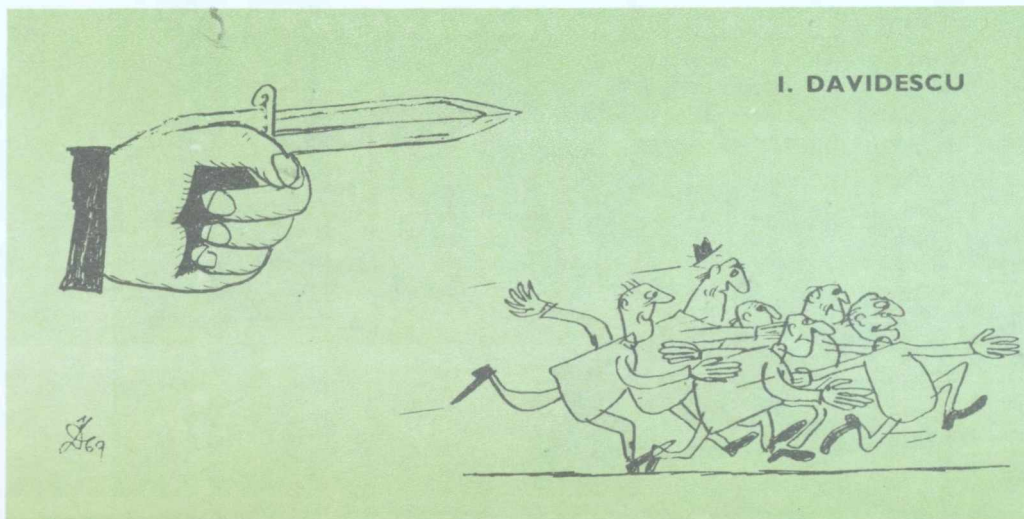
— Bună ziua. Pofțiți, vă rog. Ce ați dorit?
Un aspirator? Imediat. Vă servim cu plăcere.
Așteptați numai puțin, să vă aduc câteva bu-
căți, să vă alegeți. Dar n-aș vrea, pînă vi le
aduc, să stați în picioare, că poate durează
și veți fi și dumneavoastră obosit. Ce păcat!
Tocmai acum nu este în tot magazinul nici
un scaun. Aaa!! Ba da!! Pot să vă aduc unul,
de alături, de la raionul de mobilă. Dar de ce?
Nu e nici un deranj. De ce să fim noi mai pre-
jos decît vânzătorii de la magazinele de în-
călțăminte? Acolo clienții nu șed, cît își
probează pantofii? Pofțim? Vai de mine!
Cum să nu?! La noi și aspiratoarele se pro-
bează, ca și pantofii. O să vedeți imediat cum.
Un moment, să vă aduc întii scaunul. Vă e
comod? Da? Îmi pare bine. Știți... am ales
unul tapisat. Așa. Acum să vă aduc aspirato-
rul. Acesta vă place? Culoarea vă convine?
Vedeți: e un gălbui pastelat... Apropo: doam-
na, soția dumneavoastră, cum e? Vreau să
spun: blondă, brună? Blondă? Atunci asta
nu e bun. Îi trebuie unul vernil... Sau mai
bine bleu. Să se asorteze... Lăsați. Vă aduc
altul. Nu. Nu e nici un deranj. Gata! L-am și
adus. De acum încolo, soția dumneavoastră
va fi mai elegantă cu aspiratorul, decît cu
rochia de seară. Pofțim? Da, aveți dreptate:
contează în primul rînd calitatea. Lăsați,
că vă aduc altul. Am pus deoparte unul de
care sînt mai sigur. Nu! Nu e nici un deranj.
Păreți un om serios și simpatic și vreau să
rămîneți clientul permanent al magazinului
nostru. Vi-l schimb într-o clipă. Gata.
L-am și adus. Tot bleu, dar cu înșușiri teh-
nice garantate. Asta nu se va defecta nicio-
dată. Cu el, nu veți mai recurge niciodată la
mătură. Și asta e foarte important, fiindcă
dacă soția dumneavoastră are reumatism... Nu
are? Nici sciatică? Nici tensiune? Felicitări!
Acum să vă fac bonul și pînă achitați costul
la cassă, eu dau o goană să vă aduc un getax,
că doar n-o să-l duceți cu tramvaiul, în in-
ghesuiala asta... Nu. Nu e nici un deranj.
Dar de ce ați rămas așa? Dar de ce nu vă du-
ceți la cassă? Dacă nu vă place, vă aleg altul.
Sînt gata să golesc toate rafturile. Clientul
nostru, trebuie să rămînă prietenul nostru.
Pofțim? Păi... nu pricep... dacă vă place, de

ce nu-l achitați? În ce îl luați?! În ra...?!...
În raatece?!?! Pofțim? A! Sigur! Nu are
nici o importanță. Vi-l dăm și în rate. În de-
finitiv și așa se poate. E adevărat; nu e cu bani
gheață și nu mă prea ajută să-mi fac planul
imediat, dar tot client se cheamă că sințezi.
Și dacă sințezi client, de ce stați pe scaun?
Ce-i magazinul nostru? Cinematograf? Sală
de concert? Poate că ați vrea, în timp ce-mi
scot sufletul servindu-vă, să vă cînt și «Nu
mai plinge, Baby»... Auzi dumneata! În rate!
Dați-mi vă rog scaunul, că-i de la raionul
de mobilă. Ia uite, domnule!!! Te pomenești
că atunci cînd cumpărați scaune, o să-mi ce-
reți să vă dau un aspirator, să vă curățați hainele
Și... apropo: dați-mi și aspiratorul. E reținut
pentru un client. Un client cu bani gheață.
Și ce dacă l-ați ales pe asta? Tocmai de aceea
vi-l iau înapoi, că noi nu vindem pe alese.
Vindem la rînd. Dacă aveți noroc, nimeriți
unul bun. Dacă nu, nu. Ce, la Pronoexpres
aveți pretenția să vă dea numai numere cîș-
tigătoare? Pofțim. Luați-l pe asta. Nu știu.
Nu garantez că e bun. Și în definitiv, dacă
vreți să fiți mai sigur, cumpărați o mătură.
Păi sigur: nu vă convine, că mătura nu se dă
în rate. Stați să vă dau factura. Pofțim?
Stație de getaxuri? Asta-i bună! Ce, cu tram-
vaiul nu puteți să-l duceți? Și vă rog: nu ne
mai țineți de vorbă, că sîntem în întrecere!
.....

— Hei! Costică!! Ai văzut, dragă, ce clienți
sînt pe lume? Ziceam că-i om serios, că cerea
aspirator... și cînd colo, îl vrea în rate...

Dar s-a ales praful de el...

SCANUL

La noi în redacție a apărut un scaun nou. Tapițat cu catifea albastră, cu brațele curbate elegant, te îmbia să te așezi.

Prima care l-a încercat a fost femeia de serviciu, care îl adusese. «Ce moale e!» a exclamat încântată. După care, fără nici o legătură, a continuat: «Asta e viață? Toată ziua să strâng gunoiul după ei. Lasă coșurile pline doldora de hîrtii. Cu ele s-ar mai putea face încă două reviste. Și nici măcar nu se șterge toți pe picioare». După ce s-a ridicat de pe scaun, a privit în jur nițel speriată. Și-a luat cîrpele de praf și s-a apucat de treabă. Timp de șase ore n-a mai scos nici o vorbă.

Al doilea care s-a așezat pe scaunul cel nou a fost unul din reporteri. Mai întîi a întrebat vigilent: «Ce-i cu scaunul ăsta? E suspect. La noi nu s-a mai adus mobilă nouă de zece ani. Are forme?» Da, scaunul avea forme, și încă destul de ademenitoare. Așa că numai-decît s-a așezat pe el. «Are arcuiri corespunzătoare», a declarat el competent. Apoi, deodată, a început să urle: «Aspecte noi! Inedite! Probleme majore! Cu astea mă pisează în fiecare sedință. De ce nu se duce el pe teren? Doi poli mă costă de fiecare dată numai cafeaua și coniacul. Și fularul pe care l-am uitat la garderoba barului din Timișoara mi-l plătește el? Chestii cu ospătari nu vrea. Cu barmani nu vrea. Ce-o fi vrînd? Să-i aduc o știre că Papa a devenit alcoolic? Îi aduc și asta, numai să mă trimită la Roma. Dar el mă trimite la Roman». Înfierbîntat, s-a ridicat de pe scaun și, brusc, s-a potolit. A mai apucat să spună răgușit: «Eu, tovarăși, mă duc să-mi fac formele de plecare pentru Roman» și a dispărut.

Următoarea victimă a fost un redactor. Cum a luat contact cu catifeaua, a început să

se plîngă: «Toată lumea vrea umor de la mine. Nimeni nu mă înțelege. Am pierdut pînă acum paisprezece autoturisme. Nu mi-au ieșit la Loto. Un gestionar care a furat trei ani la rînd și despre care am scris că se simte cu musca pe căciulă m-a învinuit că l-am calomniat, fiindcă el nu poartă căciulă și m-a amenințat cu bătaia. Nu s-a descoperit încă leacul împotriva cheliei și nici împotriva criticilor literari, iar nevastă-mea și-a amînat plecarea în delegație. Cum să mai ai umor?» La aceste cuvinte au început să-i curgă lacrimile.

Scaunul cel nou a reușit să o tulbure pînă și pe tovarășa care răspunde de Poșta redacției, cunoscută ca o fire tare, călîtă în greutate. Ea s-a așezat pe scaun și a rostit cu amărăciune: «Am trăit și am citit de toate. Poezie «cerebrală» emanată din burtă și scrisă cu picioarele. Poezie umoristică fără umor. Poezie fără idei. Poezie fără poezie. La toate am rezistat. Dar poezie fără ortografie, asta e prea mult. Nu mai pot îndura». A scos un

bine, o să le spună ea cine e vinovatul, chiar dacă o să se supere cineva. Curiera a protestat vehement că în alte părți muncitorilor li se dă lapte și că ea n-a primit de la protecția muncii nici măcar un fiș cu care să se ducă după cafea și țigări. Un alt redactor a atras atenția să nu mai fie pus niciodată de serviciu «cap limpede» vinerea, pentru că în fiecare joi seara el are întîlnire cu o prietenă la «Katanga».

Singurul care a reușit să scape a fost unul din caricaturiști. Cînd a dat cu ochii de scaun, el a declarat că obiectul nu-i inspiră încredere, fiind «naturalist». «Prea seamănă a scaun», a spus el și i-a întors spatele.

Dar noi, ceilalți, care nu sîntem artiști plastici, nu putem să nu luăm scaunul drept scaun și să nu fim ispitiți să stăm pe el.

Ce să facem? Am așteptat să vedem cum reacționează redactorul responsabil. Acesta tocmai se apropia de scaun citind din mers un material pentru numărul următor al revistei. Rîdea. Cum s-a așezat, veselie i-a

oftat sfîșietor și a ieșit repede să înghită o doză de polivitamine.

Rînd pe rînd, au făcut cunoștință cu scaunul și alți membri ai redacției. Cum se așezau, dădeau glas unor gînduri ciudate pe care nimeni nu le mai auzise vreodată din gura lor. O dactilografă a strigat că ea își dă demisia dacă de acum înainte manuscrisele nu i se dau bătute la mașină. Un epigramist a mărturisit cu duioșie că, exact în clipa cînd a terminat de citit cea de-a cinci-mia epigramă cu mini-jupe sosită în redacție, au început să-i placă grozav fustele scurte. Secretara de redacție a izbucnit pe un ton arțăgos că, dacă o să mai fie asaltată cu telefoane de la cititori care întrebă cînd apare revista, ei

dispărut de pe față. A făcut o mină plictisită și a oftat ușor. Sau poate a căscat... Noroc că în clipa aceea l-a chemat cineva la telefon și a trebuit să se ridice.

Am hotărît ce să facem cu scaunul. L-am ascuns într-un colț, între dulap și calorifer, ca să nu se mai așeze din greșală nimeni pe el. Vă întrebați de ce n-am căutat să scăpăm de el? De ce nu l-am făcut cadou, de pildă unei redacții literare care ne îndrăgește? Pentru că mai avem nevoie de el. Îl folosim atunci cînd vreunul dintre noi trebuie să-și facă autocritica. Știți ce efect are?

Strașnic scaun!

VERONICA BERTOLI

GH. CHIRIAC

— Așa băutură n-am băut de cînd mama m-a făcut!

V. TIMOC

— Noroc, Nae! Cum te-am zărit, am și traversat să te salut...

AICI TIMIȘOARA!

De la corespondentul nostru special la Timișoara, printr-un prieten (nu prin telefon și o să vedeți de ce).

«Numai cine nu muncește nu greșește» spune o veche zicală românească, dar ca să greșești în așa fel încît să-mi socotești 6000 de convorbiri telefonice cînd eu am avut numai 37, atunci mai bine nu mai muncești, că mă sărăcești.

Aceste reflecții, dragi cititori, aparțin abonaților din Timișoara, iar «adresantul» care a «muncit» în felul citat este Oficiul municipal de poștă și telecomunicații din același oraș.

Ca și în alte orașe ale țării, abonații timișoreni plătesc convorbirile pe baza numărului de impulsuri înregistrate de contoarele electrice, la care se adaugă convorbirile adiționale. Fiecare impuls în plus este taxat cu 0,20 lei.

Dar, de pildă, abonatul nr. 13184 i s-au fixat niște impulsuri... neimpulsionate, adică i s-au trecut așa, ca să fie, vreo mie de impulsuri pe o singură lună, lucru ce s-a făcut și cu alți vreo cinci abonați impulsionați din burtă cu sute și sute de impulsuri (adică lei impulsionați afară din buzunar).

În alte cazuri, transcriindu-se greșit impulsurile de la o lună la alta, s-au întimplat cazuri senzaționale, ca de pildă Olănescu Darie, care s-a trezit cu 6000 de impulsuri într-o lună! Cum n-a făcut omul șoc, nu știm, pentru că de la o asemenea cantitate de electricitate, de fier să fii și tot te sperii. Dar se pare că a făcut șoc la buzunar, ceea ce nu e chiar un calmant. O altă metodă folosită la Timișoara, pentru ilustrarea zicalei «Numai cine muncește etc...» a fost citirea greșită a contoarelor, așa că, de pildă, abonatul cu nr. 83 828, care trebuia să plătească 37 de convorbiri, a primit o notă pentru 6 000, iar altul, în loc de două impulsuri, s-a trezit cu o mie! Vă puteți imagina în ce panică au intrat fericiții abonați din Timișoara care s-au pomenit, unii dintre ei, că trebuie să plătească pe un «alo, ați greșit numărul», chiar un sfert din salariu.

La rîvna «socotitorilor» de la numitul oficiu, care s-au dovedit atât de largi cu acordarea impulsurilor contra lei, s-au adăugat și defecțiunile tehnice ale aparatelor care, parcă înțelese cu oficiul, greșeau și ele, dar tot în plus, nici unul în minus. Ajunsesse situația de asemenea natură că, dacă era nevoie de dat un telefon, se făcea consiliu de familie, pentru că se spunea: «Nu te atinge de receptor, că e foc!» sau «Draga mea, luna asta nu-ți mai iau pantofi, că trebuie să dau un telefon urgent la părinți».

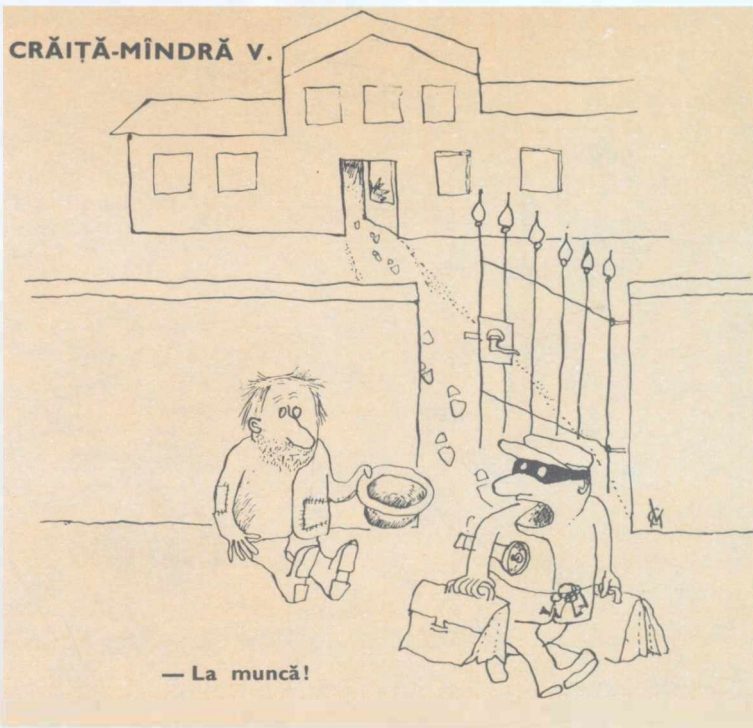
Și, ca să fie tacîmul complet, harababura finisată și oamenii lecuiți de telefoane, s-a întimplat că la zeci și zeci de telefoane cuplate nu s-au instalat diode care să înregistreze corect numărul convorbirilor efectuate de fiecare dintre cei doi abonați. Așa că unul vorbea, și altul plătea.

Sau invers.

Sau nervi, ceartă, scandal, reclamații.

Am relatat numai cîteva din numeroasele cazuri de abonați din Timișoara, impulsionați cu mii de convorbiri «neconvorbite», datorită unor tovarăși de la oficiul cu pricina, care în problema cu «adiționalele» cred că au stabilit un record pe țară.

Am socotit că e bine să publicăm comunicarea corespondentului nostru din Timișoara, care relatează un aspect cu totul aparte în ceea ce privește problema impulsurilor.

ADRIAN ANDRONIC

Sperăm că aceste rînduri vor constitui un impuls sau poate chiar un șoc pentru cei în cauză.

În orice caz așteptăm un răspuns. Dar prin scrisoare, nu prin telefon, că cine știe cum iese cu taxa inversă și nici noi nu avem bani de aruncat pe impulsuri.

SORIN RĂȘCANU

URZICA

C.A.P. PĂTAT

Într-o corespondență primită la redacție se arăta că la C.A.P. Vinju-Mare, județul Mehedinți, se comit unele abuzuri agroviticele, că anumiți membri ai C.A.P.-ului sînt codași la executarea lucrărilor agricole, dar sînt frunțași pe listele cu zile-muncă și, în sfîrșit, că aici există cooperatori care cooperează mai mult pentru realizarea intereselor personale decît a celor colective.

«Urzica» a sesizat Uniunii județene această neregulă.

În răspunsul trimis redacției, Uniunea confirmă justetea celor sesizate, precizînd că vinovații principali au fost deferiți justiției, iar cooperatorii care erau înregistrați cu sute de zile-muncă în plus, nu vor primi decît drepturile ce li se cuvin.

La Vinju-Mare s-a făcut primăvară și pe dinafară și pe dinăuntru.

AI CARTE... N-AI PARTE

În revista «Urzica» nr. 23 din anul 1968, a apărut un articol intitulat «Algebră și poezie». Articolul scoate în evidență laturile negative ale manualului de algebră superioară, pentru clasa a XII-a reală. Manualul este în așa fel redactat încît provoacă dureri de cap profesorilor în predarea problemelor, în timp ce elevii care-l folosesc, mai mult bijbiie decît înțeleg ceva.

În urma apariției articolului, Ministerul Învățămîntului a informat redacția că s-au luat măsuri. Astfel, unele capitole din manual au fost scoase din programa de învățămînt, iar pentru anul școlar 1969—1970 va fi redactat un alt manual.

Ei, așa, mai ieșim la socoteală cu algebra!

INDICAȚII ÎN... DEZVOLTARE

Multiplele neajunsuri existente în activitatea cooperăției meșteșugărești din Capitală au fost criticate în articolul «Măruntășuri importante», publicat în «Urzica» din 15 ianuarie 1969.

U.C.M.B.-ul și-a însușit critica de la un capăt la altul și a încunoștințat redacția că pentru îmbunătățirea activității în domeniile menționate, se vor înființa noi unități.

De asemenea vor fi reanalizate posibilitățile de dezvoltare a capacității de deservire meșteșugărească în perioadele de vîrf.

Vînzare bună!

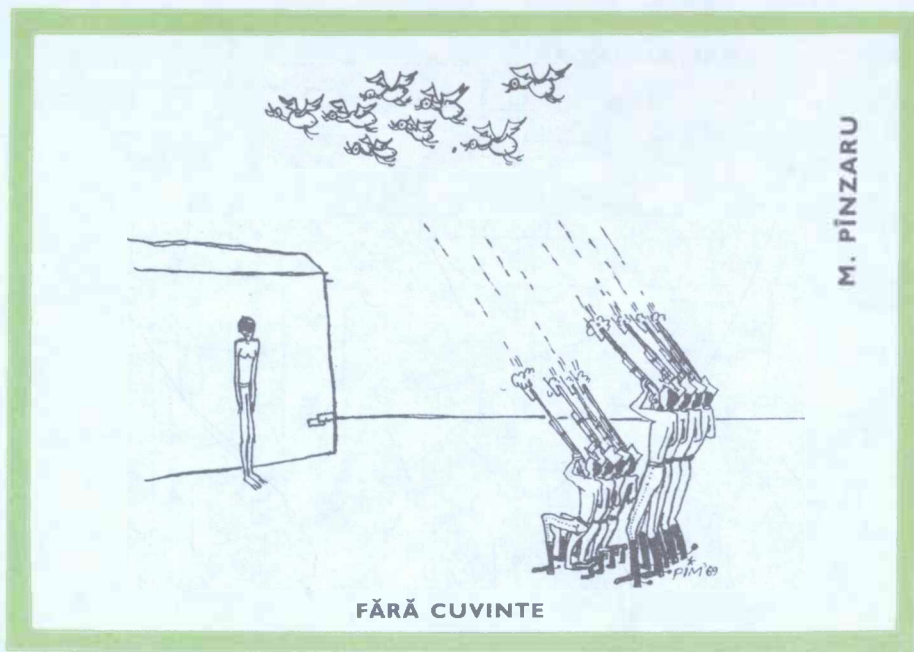
I. VASILE

Ajutorul

Se străduia furnica pe marginea de riu,
Spre mușuroi s-aducă, în zori, un bob de griu.
— Vrei să mă-nfrunzi? — îi strigă rizind cu hohot vintul —
Nu vezi că-ți bat din față? Și, nu-i pe tot pământul
Ceva să-mi stea-mpotrivă. Nici norii grei nu-mi scapă.
Întoarce-te de nu vrei să te trezești în apă!
— Eu nu încurc pe nimeni, îmi văd de rostul meu,
Răspunse-ncet furnica, trăgându-și bobul greu.
Înfuriat austrul, a prins să sufle tare,
Să năruie copacii, stîrnind furtuni pe mare.
Furnica printre ierburi părea că nici nu-i pasă
Și pe-nserat, voioasă,
Intră cu bobu-n casă.
— Ce s-a-nîmplat? — o-ntreabă vreo citeva surate —
Știi ce pretinde vintul? Că te-a purtat în spate,
Că te-a adus la viață scoțindu-te din val
Și dindu-ți niște boabe, te-a îngrijit pe mal.

— Pe cînd (șoptea un greier) cerșeam un bob de griu,
Cum nu mi-a dat prin minte să mă arunc în riu?!

ROMAN ROBU

M. PÎNZARU

FĂRĂ CUVINTE

POȘTA

RODICA TOTT REDACTIEI

MARCEL BIMBO, Arad

Mă surprinde vehemența cu care întimpi-
nați titlul («Cariatide») dat suplimentului zia-
rului local. Îmi scrieți că nu-l înțelegeți (și
vă cred) și mai scrieți că l-ați căutat în toate
dicționarele și nu l-ați găsit (și nu vă cred).
Cariatida este o statuie menită să înlocuiască
un stîlp sau o coloană și este reprezentată, de
obicei, printr-o femeie în picioare, într-o
poziție de repaus. Prin analogie, suplimentul
care poartă acest titlu este un «susținător» al
ziarului local. Mă întreb totuși de ce nu ați
cercetat cu adevărat dicționarele? Ați fi aflat
că o cariatidă nu este «o carie care se întinde»,
cum încercați dv. să o definiți în necunoștință
de cauză și de cultură.

BONAPARTE, Arad

Pentru că v-ați semnat anecdotele «Bona-
parte» îmi permit să vă întreb: de unde le-ați
capturat?

GH. RÎTĂ-COJOCARU, Timișoara

Într-una din cugetări faceți următoarea
afirmație: «Decît mîncat de porci în tîrițe,
mai bine de lupi în pădure». Nu știu de ce
sînteți atît de vesel cînd vă gîndiți la lupi.
Sînt de părere că decît mîncat de lupi în
pădure sau de porci (sic!) în tîrițe, mai bine
deloc. Nu am dreptate?

N.C. ROMAN, Roman

Remarca dv. din scrisoare referitoare la
talent e spirituală: «De unde nu e... nici
URZICA nu cere». În ceea ce vă privește,
avînd în vedere că sînteți încă elev, noi vă
cerem să ne trimiteți în continuare și alte
epigrame. O observație: toate cele patru
versuri trebuie să fie rimate.

DUMITRU CIUTACU, com. Tufești,
jud. Brăila

E foarte greu să vă explic cum trebuie să
fie o epigramă. Dacă v-aș spune că e necesar
să aibă poantă, tot nu m-ați înțelege. În schimb
pot să vă arăt cum nu trebuie să fie. Iată
una chiar din colecția dv.

Unui dentist
Te crezi un foarte bun dentist
Și un mare specialist.
Dar însă tu cînd scoți un dinte
Durează 15 minute.

OVIDIU RÎMNICEANU, Cluj

Vă mulțumim pentru informație. Ne scrieți
că am publicat în «Poșta Redacției» citeva cu-
getări (mai precis proverbe combinate) pe
numele corespondentului George Margine —
Mărășești, arătîndu-ne că aceste cugetări cir-
culă oral de mai mulți ani și ne-ați trimis tot-
odată lista lor completă. Rugăm pe toți cores-
pondenții noștri care observă lucruri asemă-
nătoare să ni le semnaleze, ajutîndu-ne în
acest fel să stabilim proveniența unor mate-
riale date drept originale.

FLORENTIN CONSTANTINESCU,
Loco

Nu. Cu asemenea versuri nu-i putem critica
pe tinerii care «fac forfot pe bulevard»:

Ziua, noaptea-n bulevard
Stau fețe pline de fard
Minijupuri, evazați,
Plim de scame și uzați.

MIHAI CRIȘAN, com. Lovrin, jud. Timiș
Din păcate «Naufragații» dv. nu au putut
fi salvați. Desenul a fost prea șubred.

VASILE MÎNĂSTIREANU, Iași
Ce pot să vă mai spun eu cînd dv. constatați
cu atîta... umor:

Din seara cînd am început să scriu
Cîteva versuri bizare
Mai bine n-ar fi fost să știu
Că gîndirea-i lucru mare.

ILIE ILINCARU, com. Unțeni, jud.
Botoșani

Ne pare foarte rău că trebuie să vă dezamă-
gim, dar munca noastră de redacție nu constă
în corectarea greșelilor «gramatice și de onto-
grafie» ale autorilor care vor să devină autori (!)
fără să învețe măcar regulile elementare ale
scrisului (!!!) E ca și cum ați dori să înotați
fără să vă aruncați în apă.

DEOCAMDATĂ, NU!

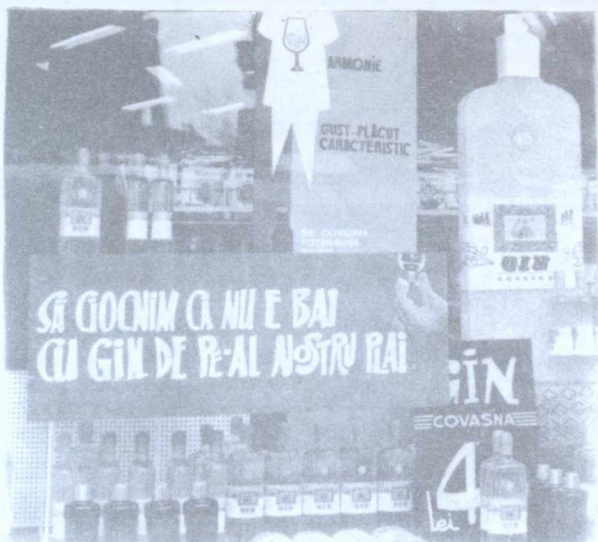
Elena Nicolau — Loco, Anton Alexandru —
Constanța, Postelnicu Britt — Pitești, Valen-
tin Mălureanu — Iași, Puiu Moiceanu — Loco,
Vasile Pop — Loco, Ion Ploeanu — Rădăuți,
Cuzmir Sava — Constanța, Ladislau Mattus —
Galați, Alexandru Cristea Iosif — Loco, Pop
Aurel — Jibou, Sălaj, Viorel Bordei — Iași,
Valentin Druzencă — Arad, Teodor Lificiu —
com. Foeni, Timiș, Viorel Puia — Brașov,
Leonard Negruți — Vaslui, Gh. Boșneag —
Vaslui, Ioan Popa — Pitești, Traian Posea —
Loco.

La «Industria cărnii» din Salonta, animalele aduse sînt recepționate fără
discernămint, în sensul că, indiferent de greutate, ele sînt categorisite la fel.

P. DUMITRESCU

— ...23, 24...

FRAPAȚI DE ORIGINALITATEA SLOGANULUI DIN VITRINA MAGAZINULUI CU AUTOSERVIRE DIN PIAȚA KOGĂLNICEANU, CARE FACE RECLAMĂ GINULUI ROMĂNESC COVASNA, ÎNDEMNÎNDU-NE — DUPĂ CUM SE VEDE ÎN FOTOGRAFIE — «SĂ CIOCNIM CĂ NU E BAI CU GIN DE PE-AL NOSTRU PLAI», ÎNCERCĂM SĂ ÎMBOGĂȚIM ȘI NOI RECLAMA RESPECTIVĂ CU CITEVA PROIECTE DE O INSPIRAȚIE SIMILARĂ:

Foaie verde măr domnesc
Dă și-un whisky strămoșesc!

Fă lelițo, încotro
Mergi cu plosca de Cointreau?

Brandy care-ncheie lista
Îl gusta Buerebista!

DRAGĂ URZICO,

Toată lumea știe cât de folositoare este o drezină pentru manevrarea vagoanelor. O asemenea mașină deține și uzina «Getica» din Capitală. Numai că drezina acestei uzine nu mai funcționează de vreo doi ani, fiind abandonată în loc să fie reparată. Și pentru că vagoanele nu pot să fie împinse nici cu mina și nici cu umărul, uzina achită chirie în valoare de mii și mii de lei unei alte întreprinderi care i-a pus la dispoziție mijloace de manevră. Vasăzică, fiecare brinci dat vagoanelor sosite în curtea uzinei «Getica» costă cât nu face, dar când n-ai ce face, plătești până te speștești. Și între timp drezina de la «Getica» șade înțepenită de parcă-i bătută în cuie. Ca să vezi ce paradox: în timp ce drezina stă pironită pe roți, banii se risipește, alunecând pe șine...

B. Florian, Loco

URZICO,

Nu de mult Combinatul petrochimic din Ploiești a fost inzebrat cu un stoc de peste două sute de rafturi metalice. Nefiind însă nevoie de ele, s-a procedat la un laborios studiu al problemei respective, după care s-a găsit modul de utilizare pentru vreo cinci din ele... E ceva! Puțin după aceasta, combinatul a reușit să și vîndă citeva rafturi unor amatori de asemenea obiecte, dar tot i-a rămas pe cap un număr respectabil de rafturi a căror valoare imobilizată reprezintă aproape o jumătate milion de lei. În fața acestei situații mă întreb cum de nu se frîng rafturile rămase nefolosite în combinat sub «greutatea» a 500.000 de lei? Probabil că le-a fost calculată rezistența pentru multe... tone-pagubă!

Aurel D., Ploiești

URZICO DRAGĂ,

Cu citva timp în urmă Maria Lucaci din Bocșa a contractat cu cooperativa de prestații «Izvorul», din aceeași localitate, construirea unei case. Vroia femeia să aibă căsuța ei, asta-i era visul! Și s-au pus băieții din echipa trimisă de cooperativă să ridice casa. Azi un pic, mâine mai mult, până ce, într-o bună zi, clădirea era aproape gata. Iată însă că în momentul cînd a fost instalat acoperișul, zidurile s-au curbat și în clipa următoare a intervenit surparea lor de parcă ar fi fost butaforie. Într-un cuvînt, casa s-a lăsat pînă la temelie de parcă s-a dezumflat, aidoma unei roți de cauciuc după ce îi scoți ventilul...

Nu mai are rost să-ți spun ce a zis și ce mai zice încă Maria Lucaci, care a asistat la acest spectacol mai ceva ca-n filme. Cei de la cooperativă au recunoscut că sînt vinovați deoarece au folosit cărămizi reconșionate (sparte), iar zidirea s-a făcut cu pămînt și nu cu mortar.

Acum, după dispariția casei, și-au luat angajamentul ca în curînd să-i facă beneficiarei altă casă. În orice caz, după cele întimplate, e de sperat că onorabilii constructori de la «Izvorul» vor fi mai serioși și n-o să mai facă «scamatorii» din astea cu... uite casa, nu e casa!...

Istrate B., Bocșa
jud. Caraș-Severin

URZICUȚO,

Cu prilejul modernizării drumului național nr. 57 Moldova Veche-Oravița, după terminarea lucrărilor conducătorii hipo și auto au remarcat cu stupeoare că exact în mijlocul drumului a fost uitat, în poziție de «drepti», un imens stîlp din beton al liniei de înaltă tensiune. Acesta, în afară de faptul că îngustează considerabil partea carosabilă, constituie și un permanent pericol pentru circulație. În ciuda unei astfel de anomalii, IRE-Banat nici nu se gîndește să mute stîlpul pe marginea șoselei. Cică acolo l-a plantat, acolo îl lasă!

E clar, cum stîlpul nu-i nici monument al arhitecturii și nici monument al naturii, uite că i s-a găsit în cele din urmă o clasificare: e monument al nepăsării!...

Alexandru Tonescu, Oravița

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

CONSERVE

La fabrica de conserve din Burdujeni, pe lingă bame, compot, ghiveci de post sau ghiveci călugăresc, s-a mai produs un sortiment: ghiveci de ore suplimentare.

Pentru acest ghiveci, fabrica a plătit nelegal suma de 20.000 lei, reprezentînd 1 660 ore suplimentare.

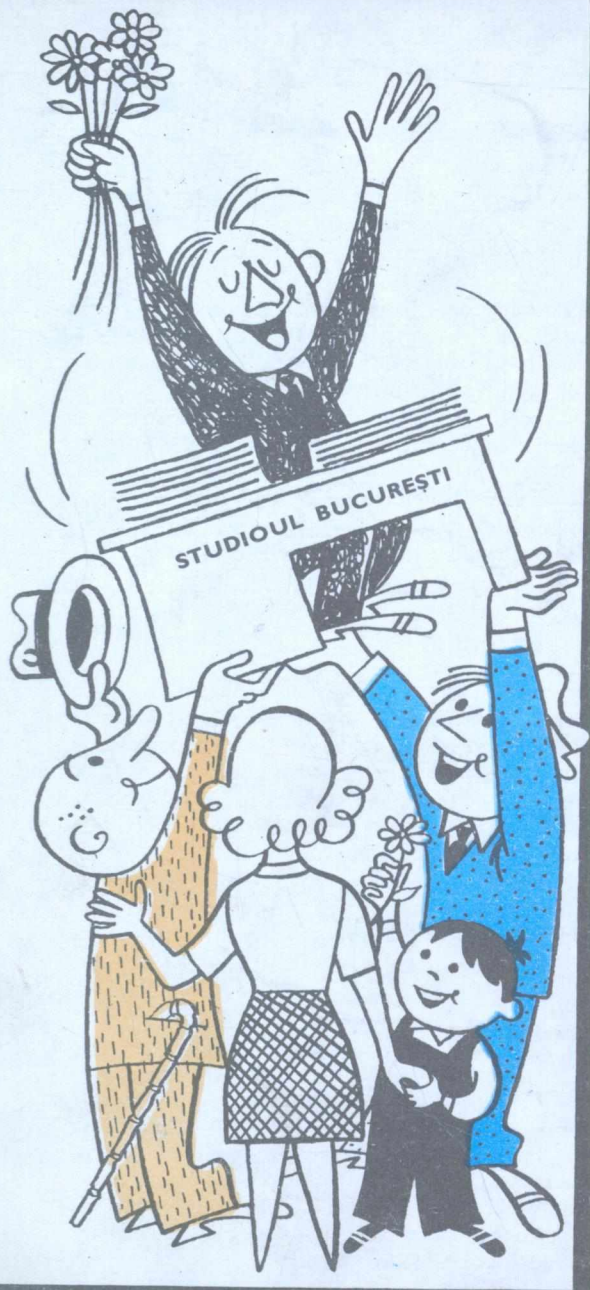
Noul produs a fost consumat în cadrul întreprinderii după următoarea schemă: directorul a mestecat ore suplimentare în valoare de 2 500 lei, conducătorul tehnic a consumat același sortiment pînă la nivelul sumei de 1 600 lei, iar contabilul-șef și șeful serviciului producției, au asimilat 1 469 și respectiv 1050 vitamine, adică lei... Restul, pe la diverși...

Se știe că, în general, conservele sînt hrănitoare. În particular, adică în cazul de față, se constată că ele sînt chiar prea hrănitoare. Îngrașă nu numai organismul ci și buzurnarele.

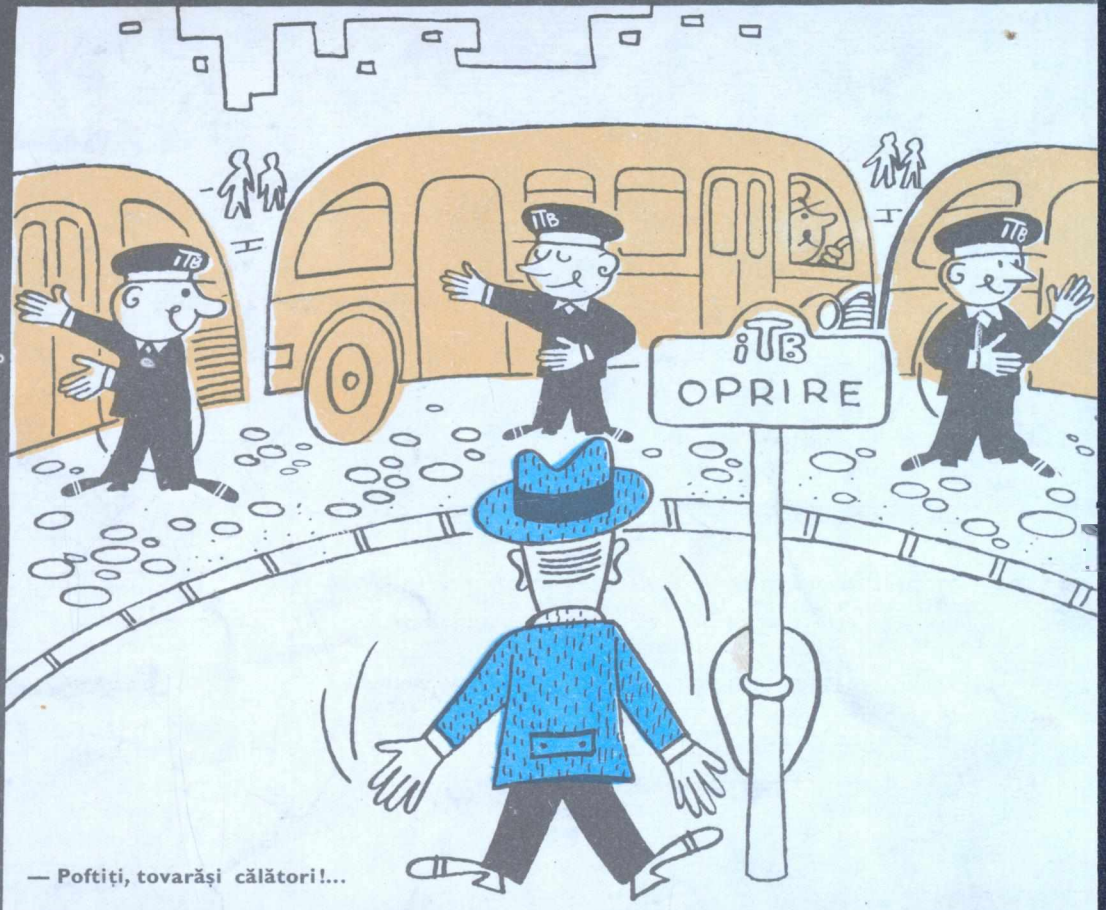
Așa că, de data aceasta, tovarășii n-au încurcat etichetele.

Au încurcat borcanele...

— Pentru excelentele comedii...

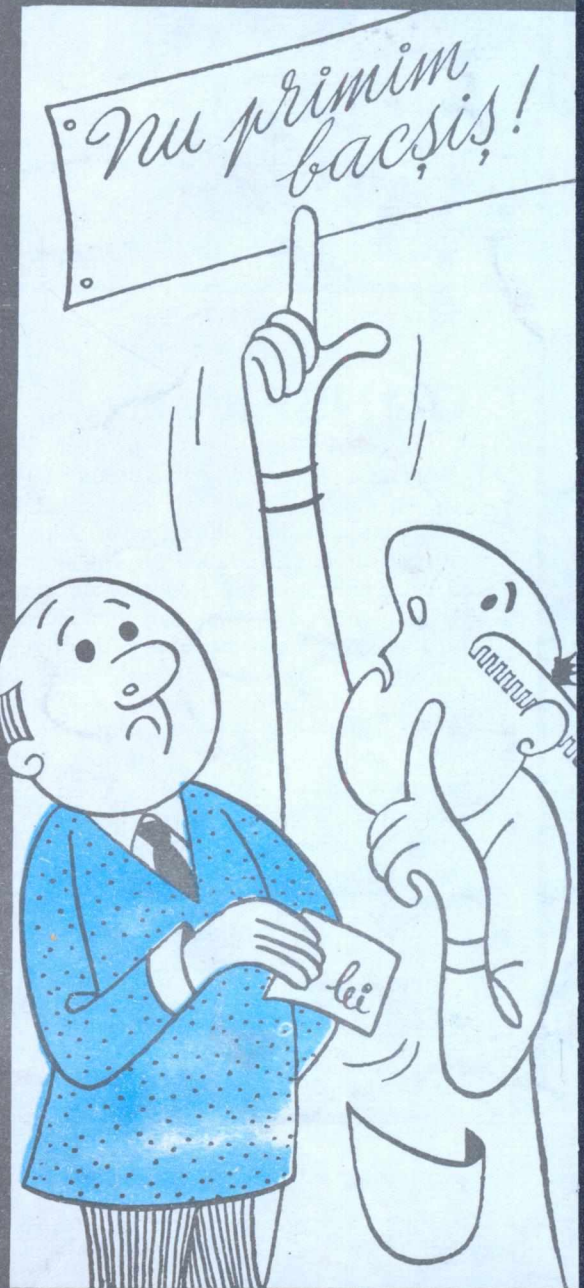

— Pofțiți, tovarăși călători!...

5 minute ZVARODA

— Eu îi rezolv cererea!...

— Mă jignești; sînt salariat!...